

Cronologie

1900. S-a născut bunicul patern, Coca Nicolae, în comuna Sadova, județul Suceava. Decedează în anul 1966.

1906. S-a născut bunica paternă, Coca Maria, în comuna Sadova, județul Suceava. Decedează în anul 1987.

Bunicii paterni au fost țărani bucovineni înstăriți, care și-au trăit viața într-o zonă mirifică, neocooperativizată de către comuniști, și care s-au ocupat cu creșterea animalelor, cultivatul pământului și exploatarea pădurii.

Străbunicii autorului din partea paternă s-au numit Ipsihi și Parascheva (părinții bunicului Nicolae) și Ilie și Anghelina (părinții bunicii Maria), probabil născuți în jurul anilor 1860.

Bunicii paterni au avut nouă copii, bunica Maria fiind declarată mamă eroină: Coca Filaret+ (ofițer), Latiș Dora (casnică), **Coca Nicolae (tatăl autorului, secretar de primărie)**, Coca Ipsihi+, Coca Zebe (muncitor forestier), Latiș Lucreția+, Țăranu Arghira (casnică), Coca Vasile (inginer agronom), Coca Silvia (casnică).

1897. S-a născut Radu Gheorghe, bunicul matern, în satul Stâlpu, comuna Gorneni, județul Giurgiu. Decedează în anul 1975. (Fiind elev la liceul militar, nu am participat la înmormântare).

1901. S-a născut Radu Anastasia (Sica), bunica paternă în satul Babele (Neajlov), comuna Clejani, județul Giurgiu. Decedează în anul 1980. (Fiind elev la școala militară, nu am participat la înmormântare.)

Bunicii din partea mamei se ocupau cu cultivatul pământului și creșterea animalelor. Bunicul, Radu Gheorghe, a fost mandatar, având un mic birt care a fost confiscat de comuniști. Era poreclit Picurici pentru că le picura sătenilor înfrățiți cu alcoolul în pahare, se pare că uneori mai puțin decât comandau cu câteva picături.

Străbunicii din partea bunicului matern au fost Nicolae și Rada – născuți probabil pe la 1850 –, iar din partea bunicii materne Dobre Nae și Păuna din localitatea Babele, județul Giurgiu, născuți probabil tot în jurul anilor 1850.

Bunicii materni au dat naștere la zece copii, dintre care patru au murit la vârstă foarte mică. Aceștia au fost: Marin; Elena; Gherghina, născută la 1925, căsătorită cu Bucur, nepotul ei favorit fiind autorul; Elisabeta, născută în anul 1927; Emanoil, născut în anul 1930; Vasile; Florica; Ștefan, născut în anul 1934; **Elena (mama autorului), născută în anul 1938, ulterior Oinăcaru Elena;** Maria, născută în anul 1942 (căsătorită cu Malciu Dumitru).

Mama autorului, **Elena, educatoare mai târziu după urmarea Liceului Pedagogic de la Călugăreni (mare realizare în acele vremuri)**, este înfiată de către Oinăcaru Ștefana,

născută în anul 1914 și decedată în anul 2008, o femeie aprigă, susținătoarea necondiționată a autorului în tot ceea ce făcea și mândria ei pentru totdeauna, și Oinăcaru Ștefan din Iepurești, județul Giurgiu.

Bunica mea, Oinăcaru Ștefana, născută la data de 9 decembrie 1909, a fost fiica Anicăi, soră cu Radu Gheorghe, zis Picurici, și Ion, zis Babuța, și a lui Cocoș Dumitru, mort pe front în Primul Război Mondial. După moartea lui Cocoș, Dumitru Anica s-a recăsătorit cu Popescu Dumitru (perceptor în comună).

În **25 aprilie 1959** se naște Coca George, autorul, primul copil al familiei, iar ulterior, la data de 30 iunie 1964 se naște fratele său Ovidiu (profesor actualmente la Școala Generală din comuna Iepurești, Județul Giurgiu).

În perioada **1966-1974** urmează cursurile Școlii Generale din satul natal Stâlp, clasele I-IV (cu învățătoarea Ana Cristea) și clasele V-VIII în comuna Iepurești, profesori de care își aduce aminte cu drag fiind: domnul Boghian, profesor de limba română, profesorul Dobre, zis Dovleac, de matematică, profesorul Tudor, de istorie. În clasele I-VIII obține premiul I în fiecare an.

În perioada **1974-1978** urmează cursurile Liceului Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, cu rezultate foarte bune, clasificându-se printre primii în promoție.

În perioada **1978-1981** urmează cursurile Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie „Ioan Vodă cel Cumplit”, clasificându-se printre primii din promoție.

În anul **1986** este admis la Facultatea de Drept a Universității București, pe care o absolvă în anul 1991.

Se căsătorește în **1986**¹ cu Gabriela, iar în anul **1987** se naște fiica sa Mădălina Celline, care are o carieră fulminantă, absolventă a două facultăți, cunoscătoare a patru limbi străine, cetățean francez după zece ani petrecuți în Franța la studii și angajată în diverse companii străine, finalistă la concursul Vocea României ediția 2018, actualmente o artistă foarte apreciată.

În perioada **1992-1994** urmează cursurile Academiei de Înalte Studii Militare, clasificându-se al patrulea.

Ocupă diverse funcții în Ministerul Apărării Naționale, începând cu cea de comandant de pluton și terminând cu cea de șef al unei importante structuri juridice.

În paralel cu activitatea militară, din anul **1996** începe cariera didactică universitară, actualmente fiind conferențiar universitar doctor² titular al catedrei de drept procesual penal al Facultății de Științe Juridice și Administrative a Universității Spiru Haret, prima universitate particulară din România.

Este autor a 20 de cursuri universitare, peste 100 de articole cotate ISI și BDI în reviste de specialitate, participant la peste 100 de conferințe, congrese, seminare naționale și internaționale.

Din anul **2006** este avocat definitiv în Baroul București și coordonează activitatea colaboratorilor din cadrul Cabinetului de avocat Coca George.

Cel mai mult îmi place să citesc, să joc tenis de câmp și să muncesc!

1 Steaua câștigă Cupa Campionilor.

2 Teza de doctorat „Interesul general și drepturile fundamentale ale omului”.

Cuvânt-înainte

Ce bucurie mare, pentru că despre Marcel Răducanu, *magicianul fotbalului românesc*, se scrie o carte. O merită din plin.

Chiar dacă pare paradoxal, cartea, care de altfel este un roman, este scrisă de un mare fan al fotbalistului, avocatul George Coca, cel despre care poate vă mai aduceți aminte că în perioada când Marcel juca fotbal se afla în mijlocul galeriei Stelei cu un steag mare, roșu-albastru, pe care scria: *Mamă, iartă-mă, îl iubesc pe Marcel Răducanu mai mult decât pe tine*.

Marcel Răducanu iubea mingea și mingea îl iubea pe el, avea un control excepțional al balonului, era un fotbalist fermecător, tehnic, imaginativ și imprevizibil. Ce făcea Marcel cu mingea și cu adversarii pe terenul de fotbal nu a mai făcut nimeni în fotbalul românesc.

Dribler fără pereche, un adevărat magician al balonului rotund, Marcel a fost idolatrizat de tribune și iubit până la extaz.

Cei mai în vârstă, care am avut privilegiul să îl vedem pe terenul de fotbal pe Marcel Răducanu, să ne aducem aminte cum „Marcelino“, după cavalcade de driblinguri, ajuns în fața porții, nu împingea mingea în gol, ci se întorcea sau mai aștepta să se năpustească vreo victimă pe care să o mai perpelească un pic.

Odată cu vârsta, Marcel s-a maturizat. Se curățase de „zgura“ mingicărelui inutile, dădea drumul la minge mai repede, după driblinguri sălta capul și prompt își angaja coechipierii; începuse să șuteze la poartă din afara careului de 16 metri.

În 1980 este declarat *Cel mai bun fotbalist al anului*.

Pe 15 octombrie 1980 s-a jucat la București meciul România–Anglia, în preliminariile pentru Mondialul spaniol din 1982. Într-o bună măsură, datorită jocului strălucit al lui Marcel Răducanu, care a înscris un gol senzațional în poarta lui Ray Clemence și a contribuit decisiv la faza care a dus la obținerea loviturii de la 11 metri, România a învins cu 2-1. Era prima victorie în disputele cu selecționata Albionului.

Și totuși, la jocul retur din aprilie 1981 de la Londra, de pe Wembley, Marcel Răducanu, eroul de la București, fără a primi vreo explicație a fost uitat pe banca de rezerve de antrenorul Valentin Stănescu, fiind trimis la încălzire de trei ori! A fost picătura care a umplut paharul nemulțumirilor, iar după două luni, aflat într-un turneu de pregătire în Germania, a rămas la Dortmund.

La plecarea în acel turneu, în interviul pe care mi l-a acordat pentru televiziunea română, Marcel părea cel mai senin om, pus pe glume ca de obicei, *caterincos*, aparent nicio supărare nu îl măcina, niciun gând de răzbunare. Deși îl cunoșteam bine – având o relație de câțiva ani –, absolut nimic nu mi-a dat de gândit, nu m-a făcut să am cel mai mic indiciu pentru pasul pe care urma să-l facă în câteva zile.